

РЕШЕНИЕ

№ 4869

гр. София, 17.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4323** по описа за **2023** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ срещу решение /без номер/ от 17.01.2023 г., постановено по анд № 9854/2022 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 107 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 23 - 003749/30.05.2022 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ (ДИТ – СО) към Главна дирекция „Инспектиране на труда“ при Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ).

С посоченото НП на „Вай груп“ ЕООД е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева на основание с чл. 416, ал. 5 от КТ, за неизпълнение на законово задължение по чл. 415, ал. 1 от КТ.

В жалбата е посочено, че решението на първоинстанционния съд е незаконосъобразно и неправилно. Според касатора в мотивите на своето решение, СРС неправилно е установил, че актосъставителя и наказващия орган не разполагат с необходимата териториална компетентност. Счита, че безспорно от доказателствата по делото се установява нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен и да се постанови нов, с който да потвърди наказателното постановление с така определения размер на административното наказание.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрк. И., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Ответникът по касационната жалба не се представлява. По делото е постъпил отговор на касационната жалба, в който оспорва последната. Счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски по делото съобразно представен списък. Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXV -ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. В процесуално качество на свидетел е разпитан актосъставителя. Обсъждайки събраните доказателства, съдът е приел, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 05.04.2022 г., от инспектори на ДИТСО на „Вай груп“ ЕООД в обект на контрол – павилион за пакетирани храни в [населено място],[жк], метростанция Л., помещение № 16 и на 18.04.2022 г. в сградата на ДИТСО. Била извършена проверка на горепосоченото място, където свидетеля Т. А. е била заварена на място, на длъжност „продавач – консултант“, работеща в дружеството На място са били изискани екземпляри от правилника за вътрешния ред и документи, свързани с разпределението на работното време и организацията на работата, но същите не са били предоставени. На дружеството е било издадено задължително предписание, под № 10, като резултатите от проверката са били обективирани в протокол за извършена проверка от 07.03.2022 г.. Срокът на предписанието е изтекъл на 08.03.2022 г. За констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушения /АУАН/ № 23-003749/18.04.2022 г. за неизпълнение на законово задължение по чл. 415, ал. 1 от КТ, връчен на упълномощено лице на касатора, който го е подписал с възражение. Т. било депозирано на 26.04.2022 г.

В законоустановеният тридневен срок са депозиран писмени възражения, които са приети за неоснователни.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че процесното НП е издадено от некомпетентен орган, поради което е отменил същото.

Административен Съд С. – град, XXV касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Направените правни изводи не се опровергават от доводите, изложени в касационната жалба. Разпитан е

актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства.

Настоящият касационен състав напълно споделя извода на първоинстанционния съд, че АУАН и НП са издадени от некомпетентен орган.

Това обстоятелство се установява от приложените по делото заповед № 3-005714.01.2022 г. издадена от изпълнителният директор на ИА „ГИТ“, на основание чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ (отм.), с които на служителите от ДИТ С. - област е определен териториален обхват на контролна дейност, който включва и конкретно посочени райони на [населено място].

Съгласно разпоредбата на чл. 12, т. 3 УПИАГИТ (отм.) специализираната администрация на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ е организирана с 28 териториални поделения - дирекции „Инспекция по труда“, разположени в административните центрове на областите.

Териториалната компетентност на отделните териториални поделения на ИАГИТ е определена в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм) и не е налице делегиране от страна на изпълнителния директор на права да определя или изменя тази компетентност. За да се прехвърлят правомощия от един орган на друг такъв, е необходимо изрично нормативно овластяване. В конкретния случай такова овластяване липсва. Съгласно нормата на чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ, изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда. Това е признатата му от подзаконовия нормативен акт възможност да определя материалната им компетентност, поради което те могат да упражняват правомощията си само в кръга на материята, която им е предоставена като правомощия. Това обаче не означава, че може да променя границите, в които те могат да действат редовно, т. е. териториалната им компетентност. Правомощията на изпълнителният директор на ИАГИТ по чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ (отм) са свързани с определяне обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда, но само в определените за тях рамки на компетентност, но не и повече от предвиденото, включително за териториалния обхват (в този смисъл е решение № 3624/15.04.2022 г. по адм. дело № 11698/2021 г. на ВАС).

Във връзка с гореизложеното, правилно СРС е приел, че заповед № 3-0057/14.01.2022 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, с които се определя териториална компетентност на ДИТ – СО, различаваща се от определена в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм) - дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област - са незаконосъобразни, а административнонаказващият орган е териториално некомпетентен орган, действал извън териториалния обхват по чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм), поради което правилно е отменено наказателното постановление.

Предвид изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, защото същото е в минималния предвиден размер, съгласно чл. 18, във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд

С. – град, XXV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 17.01.2023 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 9854/2020 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 107 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" да заплати на "Вай груп" ЕООД, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: